

TA BIẾT TÌM ĐAU MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 16)

TNH vẫn lảm li, không viết và không chuyện trò cùng ai trong nhà.

Riêng tôi thì vẫn cúi đầu trên các trang bản thảo của bộ tiểu sử Dostoievski, mượn nỗi đau khổ của người xưa để tìm an ủi và sức mạnh lướt qua mọi nỗi hiện tại. Tuy nhiên phải thú nhận, có rất nhiều khi buông viết, đắm chìm tâm tư trong nỗi đau còn mới quá, tôi tự dẫn vật mình trên những chi li phân tích nhiều sự việc; rồi lại không ngừng xi và mình với câu hỏi: "***Cớ sao phải đánh mất cá chất riêng theo một người đàn ông không còn xứng đáng với tấm lòng tôi nữa?***"

Cứ thế mà chống chọi nội tâm liên tục.

Canh bài định mệnh hai mươi năm xưa ở Dalat đang hồi tái diễn nhưng dưới một hình thức vô cùng tệ hại. Có lẽ Thượng Đế đã bỏ rơi tôi!

*
* *

Buổi **tối thứ Tư, 17/1/1996**, vì cách đối xử nóng giận vô lý của TNH trên Âu Cơ mà tôi muốn tung hê tất cả rồi ra sao thì ra. Tôi nói thẳng với TNH những điều tôi nghĩ, gọi TNH là con người tàn nhẫn "***tàn nhẫn nhất trong số những người đàn ông***" trong đời tôi từng gặp. Giờ phút này thì tôi ***sẵn sàng chấp nhận mọi thứ đưa đến, không có gì phải hối tiếc***. Đồng thời, một bản năng khác kèm chế tôi lại ngay trên chính những ước muốn tung hê.

Nhìn con gái nằm ngủ đẹp như một thiên thần, lòng tôi dấy lên niềm thương vô kể. Tôi lại nói lên với TNH những lời "***không phải xuất phát từ đáy lòng riêng***", những lời giả dối ***của một con người nào khác*** đang ẩn nấp trong tôi dưới những cái tên "***luong tâm, đạo đức***"...

Nhưng mà, đến giai đoạn này, tôi còn gì cho riêng mình sở hữu? Tôi có được quyền đòi hỏi chút nhỏ nào hạnh phúc như tất cả mọi người đàn bà dễ dàng nhận lãnh hay không?

[]

Sáng thứ Năm 18/1/1996, anh Hoàng Xuân Thiệu, cựu Hiệu trưởng Quốc Gia Nghĩa Từ Sài Gòn từ Sacramento gọi đến tôi. Nhắc chuyện ngày xưa trong trường cũ, anh nói: "Anh phải thú thật, trong số hơn hai trăm giáo sư dạy tại trường, có nhiều vị gần như anh không hề nhớ. Vậy mà cô bé 23 tuổi đáng người nhỏ nhắn, chuyên môn *lancer mode* những chiếc áo dài hai màu rực rỡ ngấn lên gần đầu gối, trong các giờ chơi thường được học trò quần trên sân cỏ, đã đập vào mắt và nằm luôn trong trí nhớ của anh."

Tôi cũng kể cho anh nghe:

"Mùa hè 1973, sau khi bỏ trường lên Dalat, một lần em gặp anh Lê Quốc Tấn dạy Vạn Vật đang đưa vợ đi hưởng tuần trăng mật. Trong câu chuyện, anh

Tán kể, thời gian em còn ở trường, có một cuộc họp hội đồng giáo sư đặt vấn đề khai trừ em vì tình cảm của một cậu học sinh lớp Đệ II (tên Lã Văn Hồng) dành cho em. Trong cuộc họp –lời anh Tấn-- chỉ anh Thiệu là người duy nhất lên tiếng bênh vực. Anh đã lý luận với toàn ban giáo sư trong buổi họp ấy rằng:

‘Chúng ta đang làm công việc dạy dỗ hướng dẫn cho những em cô nhi nghĩa tử. Vậy thì ngoài sự giáo dục về học vấn, chúng ta còn cần phải đem lại cho chúng những tình cảm mà chúng đã thiếu. Thử hỏi, trong nguyên trường, có ai thành công bằng cô Thu Vân trong điều ban phát tình thương như thế? Sự kiện học trò thường quán theo cô ấy trên sân cỏ mỗi giờ ra chơi đã đủ nói lên điều đó.’”

Tôi tiếp:

“Việc ấy, em không hề nghe ai nói đến trong niên học 1971-72 ngày cũ. Và cái lý do rời trường cũng chẳng dính dáng gì đến quyết định của ai, ngoài chính em. Đến hồi thấy không còn ưa Sài Gòn nữa thì em bỏ lên Dalat. Tuy nhiên, tình cảm bênh vực anh Thiệu đã dành cho, dầu biết ra muôn trẽ, em vẫn không bao giờ quên được.”

Tôi lại kể:

“Trong QGNT, em thân với chị Thu Hoài dạy Toán và chị Tân dạy Công Dân. Sau khi rời trường, tại Dalat, em nhận thư chị Tân, có một đoạn, cho đến giờ này vẫn còn nằm như in trong óc:

‘Mi cất bước giang hồ rồi, những khung trời rộng có bao giờ làm cho mi nhớ lại ta và Thu Hoài ở nhà, kéo lê cuộc đời trong chuỗi tháng ngày buồn tẻ? Ta nói thật, mỗi buổi trưa vào phòng giáo sư, ta vẫn còn thấy dáng mi ngồi một góc với nỗi lẻ loi vô hạn. Thu Vân ơi, sao mi cô đơn đến chết cả tim người như thế? Nếu ta là đàn ông, chắc không thể nào thoát được cái điều say đắm yêu mi vì nỗi cô đơn lồng lộng toát ra từ dáng cách mi.’

Anh Hoàng Xuân Thiệu cười:

“Sự cô đơn mà chị Tân nói ngày xưa và ngày nay Thu Vân viết trong các tác phẩm là do chính Thu Vân tự tạo. Nguyên nhân không bởi vì Thu Vân muốn làm khác thiên hạ, mà chính vì **không làm giống được với những gì thiên hạ vốn hành xử và chấp nhận dễ dàng bằng cái đầu bình thường an ổn của họ**. Anh không khuyên Thu Vân nên bỏ đi lòng kiêu hãnh, bởi nếu bỏ, Thu Vân không còn là Thu Vân nữa. Nhưng chỉ khuyên nên dành một chút đời mình để ‘sống chung cùng thiên hạ’. Hãy luôn nghĩ **‘Ta vẫn là ta trong khi thiên hạ có ta hiện hữu.’** Nếu được thế, Thu Vân sẽ tìm thấy hạnh phúc dễ dàng hơn.”

Anh lại nói:

“Nghĩ đến Thu Vân là anh lại nghĩ tới một nhân vật trong văn học sử: *Cao Bá Quát*. Suốt cả đời Cao Bá Quát đã làm những chuyện bất thường, nào khi quân, nào theo giặc chống lại triều đình... Nhưng khi Cao Bá Quát chết rồi, các hành động ngông cuồng của ông được hậu thế quên lãng nhanh chóng trước nhiều tác phẩm thi ca tuyệt diệu ông lưu lại. Thu Vân cũng thế. Anh tin ngày nào đó, những gì Thu Vân (và cả TNH) đóng góp cho nền văn học VN hải

ngoại, đặc biệt bộ Tài Hoa Mệnh Bạc, sẽ mãi còn giá trị để đánh bật được tất cả mọi đố kỵ nào cả hai đã và đang còn nhận lãnh hiện nay."

Anh cười qua điện thoại:

"Anh luôn luôn nói với nhiều người bạn về Thu Vân thế này: *'Với vóc dáng, cô ấy đứng thấp hơn tôi một cái đầu. Nhưng với bộ óc suy nghĩ thì cô ấy lại cao hơn tôi một cái đầu!'*"

Anh Hoàng Xuân Thiệu kết luận:

"Anh hiểu con người đa số đều như bà mẹ Tăng Sâm. Thu Vân khác ở chỗ không sợ dư luận, dám đối diện và **không để dư luận cuốn hút**. Sự cô đơn này sinh cũng là do từ đó. Anh chỉ mong Thu Vân nhớ một điều, mọi thứ Thu Vân và anh TNH tạo dựng trong 8 năm qua quả thật hữu ích, đừng nên tàn phá đi vì một chút tâm tình muốn *'nói cơn gió bụi!'* Và cũng nhớ luôn điều khác rằng, sau lưng Thu Vân còn có một tập thể QGNT, nhất là có anh, luôn ủng hộ tinh thần Thu Vân."

Buổi sáng trời mù mây xám, thêm mưa lai rai từng hạt nhỏ. Lòng tôi cũng đang mưa theo những ngồn ngang thống khổ âm thầm.

Buổi tối khui chai Cordon Bleu ngồi uống một mình nơi bàn viết, vừa uống vừa đọc Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau tập I.

[]